

професійній підготовці майбутніх педагогів. Ця інноваційна технологія передбачає єдність, взаємозумовленість, наступність усіх функцій та структурних компонентів, що її формують, виступає ефективною умовою розширення і поглиблення професійної підготовки та забезпечує можливості постійного переходу фахівця на новий, вищий рівень професійної компетентності.

Список використаних джерел:

1. Новиков А. М. Педагогика: Словарь системы основных понятий. / А. М. Новиков – М.: Издательский центр ИЭТ. – 2013. – 268 с.
2. Ярошинська О. Середовищний підхід в професійній освіті: теоретичні засади та перспективи впровадження / О. Ярошинська // Проблеми підготовки сучасного вчителя. – 2011. – №4. – С. 104-109.
3. Ясвин В. А. Образовательная среда: от моделирования к проектированию / В. А. Ясвин. – М. Смысл, 2001. – 365 с.

Мехед Д. Б.,

доцент кафедри математичного моделювання та інформатики, Чернігівський національний технологічний університет

Мехед О. Б.,

доцент кафедри біології, Чернігівський національний педагогічний університет імені Т. Г. Шевченка, кандидат біологічних наук, доцент

ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ВИКОРИСТАННЯ ОСВІТНІХ ЗАСОБІВ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ВИЩІЙ ШКОЛІ

Сучасний рівень розвитку інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) значно розширює можливості доступу до навчальних відомостей для викладачів та студентів, підвищує ефективність управління освітньою установою, спрощує інтеграцію регіональної системи освіти в загальнодержавну і світову тощо. Впровадження сучасних ІКТ сприяє подальшому вдосконаленню навчально-виховного процесу, доступності та ефективності освіти, підготовці молоді до життя та професійної діяльності в інформаційному суспільстві, розв'язанню проблеми щодо їх якісного впливу на зміст, методи та організаційні форми навчання. Вищезазначене в свою чергу зумовлює одне із завдань вищої освіти в умовах розвитку сучасного суспільства – формувати вміння студентів використовувати сучасні інформаційні та комунікаційні технології. Цілком очевидно, що необхідні якісно нові педагогічні технології, які підвищують можливості як педагогів, так і студентів до оволодіння інформаційними технологіями, уміння здобувати, критично осмислювати та опрацьовувати одержану інформацію у системі безперервної освіти, з урахуванням конкретизації вимог професійних стандартів для всіх рівнів освіти.

Базою дослідження є Чернігівський національний технологічний університет та Чернігівський національний педагогічний університет імені Т. Г. Шевченка. У дослідженні взяли участь 115 студентів та викладачів.

Як показує практика, більшість студентів мають певні труднощі при використанні ІКТ-технологій на заняттях, при підготовці до пар, а, відповідно, і в своїй майбутній професійній діяльності. Головні причини цієї ситуації на думку самих студентів та викладачів наступні: нерозуміння керівниками різного рівня важливості вкладання грошей у формування ІКТ-компетенції фахівця, тобто недостатність фінансування (27 та 25% серед студентської та викладацької аудиторії відповідно); відсутність або завантаженість комп'ютерного класу (12 та 16%), недостатня якість та кількість навчальних програмованих засобів (15 та 14%), відсутність можливості самостійного навчання у комп'ютерному класі (16 та 12%) та обмежене розуміння необхідності розробки власних комп'ютерних продуктів (6 та 4%). Думки студентів та викладачів суттєво різняться у питаннях використання ІКТ-технологій в школі: майже 14 відсотків студентів вказують недостатність даного показника як основну причину низьких показників ІКТ-грамотності, в той час як лише 3% викладачів ВНЗ підтримують подібну думку. Стосовно комп'ютерної незграмотності, тобто несформованості ІКТ-компетенції ситуація протилежна – 12% викладачів притримуються саме такої позиції, серед студентської аудиторії відсоток значно нижчий і сягає лише 2%.

Анкетування, проведене серед викладачів чернігівських та київських ВНЗ третього та четвертого рівнів акредитації, показало, що лише 23,4% із опитаних педагогів міста Чернігова систематично і цілеспрямовано використовують засоби ІКТ в навчальному процесі, в той час, як серед київських колег цей показник сягає 74,8% (85,2% відсотків з яких практикують регулярне використання мультимедійних презентацій на лекційних заняттях). Майже всі респонденти вважають доречним використання мультимедійних засобів саме під час лекційних занять, поряд з етапами контролю та коригування навчальних досягнень студентів. Лише 24,8% опитаних викладачів вбачають сприятливим використання комп'ютерних технологій на етапі самостійної роботи студентів.

В той же час у навчальному процесі для студентів доцільно застосовувати наступні форми навчальної діяльності: інтерактивні слайд-лекції, вебінари, семінарські заняття, засновані на динамічній презентації матеріалу, тренінги та комп'ютерні симуляції, навчально-тренінгові завдання; слайд-презентації; пошукові завдання; спеціально орієнтовані комунікативні завдання; групові веб-проекти, телекомунікаційні дискусії за участю фахівців з вітчизняних і зарубіжних вузів і т.д.

Студентській та викладацькій аудиторії було запропоновано перелік останніх досягнень в галузі ІКТ, які можуть бути застосовані саме для підвищення ефективності процесу навчання. Результати опитування свідчать про різні погляди респондентів: студенти надають перевагу розвитку глобальних комп'ютерних мереж, фактичному об'єднанню глобальних комп'ютерних мереж в єдиний інформаційний простір Інтернет, розвитку розподілених систем обробки інформації, вдосконаленню архітектури «клієнт-

сервер» і появі апаратно-незалежних додатків, в той же час викладачі виявилися більш консервативними і надали перевагу розвитку технологій мультимедіа та новим способам зберігання інформації.

Хотілось би зауважити, що оволодіння сучасними ІКТ відіграє важливу роль у розвитку комунікативної здібності і розширенні світогляду особистості студента, бажанні отримувати та оновлювати інформацію і генерувати її в нові знання, вміння та навички, тим самим розвиваючи і закріплюючи професійні здібності.

Мосіюк О.О.,

аспірант кафедри педагогіки, Житомирський державний університет імені Івана Франка.

ІННОВАЦІЙНІСТЬ ОСОБИСТОСТІ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ МАТЕМАТИКИ ЯК ОСНОВА ГОТОВНОСТІ ДО ІННОВАЦІЙНО- ДОСЛІДНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Постановка проблеми. Адаптація української освіти до сучасних світових реалій неможлива без активного залучення молодих спеціалістів, здатних на реалізацію інноваційних перетворень у цій галузі. Саме тому постає питання дослідження готовності майбутнього педагога-математика до інноваційно-дослідницької діяльності. Важливою умовою реалізації сучасних проектів у навчальному процесі як вищого навчального закладу, так і школи є інноваційність особистості. Розглянемо докладніше обрану дефініцію у співвідношенні із таким кардинальним поняттям як «готовність до інноваційно-дослідницької діяльності».

Аналіз досліджень та публікацій. Дослідження категорії «інноваційність особистості» безпосередньо пов'язують із вивченням інновацій та інноваційної діяльності. Так в економічній науці цим питанням присвятили свої роботи Й. Шумпентер, Р. Фостер, Б. Твісс, Б. Санто, П. Друкер. Психологічні аспекти інноваційної діяльності проаналізовані російським вченим С.Р. Яголевським. Серед українських вчених-психологів дослідження в цій царині проводять В.Й. Богалюк, Н.Г. Городецька, О.Є. Гуменюк.

У площині педагогічних інновацій дослідження проводили І.В. Гавриш, Л.І. Даниленко, І.М. Дичківська, В.В. Докучаєва, О.М. Малихіна, С.М. Ніколаєнко, В.М. Олексенко, І.П. Підласий, В.А. Сластьонін, О.І. Шапран та інші.

Розробкам питанню готовності до виконання певної діяльності, зокрема і творчої, надавали значну увагу М.І. Д'яченко, Л.А. Кандибович.

Виклад основного матеріалу. Термін «інноваційність» не можна вважати чітко окресленою в сучасній науці. Різні науковці пов'язували його зі спеціалізованими напрямками: «інноваційність економіки», «інноваційність організації», «інноваційність продукту», «інноваційність особистості» тощо. Тобто, вивчали їх сутність відповідно до озвученого перемету. В межах технократичного напрямку, зокрема, інноваційність означається як науково-